

Musafirul nostru de azi, este nimeni altul decât domnul Ionuț Vulpescu, actualmente senator, dar care, cu nu foarte mult timp în urmă, a ocupat și demnitatea publică de ministru, al Culturii Naționale!

• **Care ar fi "atributul" principal sub care s-au desfășurat mandatele dvs, de ministru al culturii?**

Scurte și intense, așa așa caracteriza în două cuvinte, nu doar într-unul, cele două mandate pe care le-am avut la Ministerul Culturii. Aș adăuga și agitate, pentru că am avut de gestionat câteva probleme rămase în suspensie de multă vreme. Și cu toate acestea am reușit să realizez destul de multe, cum ar fi reducerea TVA la cărți, manuale școlare, ziare, reviste și alte produse culturale la 5%, alocarea a două procente din încasările Loteriei Române către Administrația Fondului Cultural Național, care altfel risca să rămână fără bani, includerea României în Rețeaua Traduki, și, tot oarecum legat de acest lucru, faptul că în 2015 am stabilit cu Oliver Zille, directorul Târgului Internațional de Carte de la Leipzig, ca țara noastră să fie invitată de onoare a târgului în 2018. De asemenea, au fost și câteva măsuri simbolice, cum ar fi transmiterea inimii Reginei Maria, de la Muzeul Național de Istorie a României, la Peleş. Acestea doar în primul mandat, cel de 11 luni. În al doilea, care a durat doar 6 luni, aveam deja experiență și astfel că am început în forță, prin majorarea cu 50% a salariilor personalului din instituțiile de spectacole și concerte, atât artiști, cât și personalul tehnic, crearea unui fond special dedicat exercitării dreptului de preemțiune, pe care l-

am și pus la lucru, prin exercitarea acestui drept pentru achiziționarea Conacului Brătienilor - Vila Florica, iar lista poate continua. Oricum ar fi, dacă vrei să lași ceva în urmă trebuie să începi prin a deșteleni birocrația încâlcită, procedurile absurde și indiferența unei mari părți a funcționarilor publici.

• Considerați că gestionarea subiectului “Cumințenia pământului” a fost una pozitivă, neutră, sau una negativă? Și, în funcție de ce anume optați, ca și răspuns, vă rugăm să aduceți și câteva argumente?

Subiectul “Cumințenia Pământului” a fost gestionat catastrofic. Spun catastrofic pentru că s-a dorit strângerea unei sume de bani și, la final, constatăm că de fapt bugetul statului a pierdut bani. Asta pentru că sumele donate au fost colectate gratuit, însă returnarea lor presupune niște comisioane. Așadar, în urma acestei campanii nu ne-am ales cu sculptura lui Brâncuși, ci cu o notă de plată și aproape o sută de mii de români supărați, care încă așteaptă să le fie returnați banii. Ca să nu mai spun cât de complicată este această procedură de returnare a donațiilor, câte probleme ridică...

• Cu toții cred că suntem de acord că, sintagma “independența prin cultură” are și o latură de interfață directă cu domeniul cărților. De aceea ne permitem a vă întreba, dacă pe timpul celor două mandate de la cultură ați fost informat că, de mai bine de zece ani, Biblioteca Națională nu are încă un Director general numit oficial, ci, atenție ... doar unul interimar, și acesta numit prin prisma politicului! Cum comentați o astfel de stare de lucru? Și dacă ați fi putut face ceva pentru îndreptarea situației?

Biblioteca Națională nu are un director general numit prin concurs deoarece la toate concursurile care au fost organizate în ultimii ani nimeni nu a luat notă de trecere. Și în mandatul meu s-a organizat un concurs, dar nimeni nu a luat notă de trecere. Biblioteca Națională este o instituție atât de complicată și cu atât de multe probleme rostogolite din anii trecuți, că puține sunt persoanele care s-ar încumeta să se înscrie la un asemenea concurs. Iar persoanele care ar avea competențele necesare ocupării acestui post, cunoscând bine situația instituției, preferă să stea deoparte. Și eu, la rândul meu, am numit un director interimar. Și chiar am reușit împreună să prelungim programul cu publicul. Dar acolo sunt foarte multe de făcut și necesită foarte mult timp și răbdare.

• Tot legat de starea de “provizorat” managerial, o să vă propun un scurt exercițiu de o posibilă situație: pornind de la premiza certă că, acest provizorat colaborat și cu blocarea posturilor, de angajare, în instituțiile bugetare a dus la un paradox: anume că, nu mai departe de sfârșitul anului trecut am asistat la o situație hilară. Biblioteca Națională care în organigrama are 17 posturi de portar, a scos la concurs, unul dintre aceste locuri, pe perioada nedeterminată, iar asta, pe o blocare a schemei de angajare, de specialiști, în cadrul acelei instituții. Întrebare: Dar, dacă ați mai fi ministru, cum ați rezolva lipsa de personal?

Tot ce poți face ca ministru este să te asiguri că Biblioteca Națională, și nu numai, ci toate instituțiile din subordine, fie că sunt teatre, muzee, filarmonici și altele, au posturile necesare și acestea sunt bugetate. În primul mandat chiar am reușit să obțin 100 de posturi suplimentare, pe care urma să le împart între instituțiile aflate în subordinea ministerului, dar n-am mai apucat să fac acest lucru. După ce am părăsit ministerul, au dispărut și aceste posturi. Sau cel puțin nu au fost folosite. De ce? La această întrebare ar trebui să răspundă cei care mi-au urmat. Dar uneori, chiar și atunci când ai posturile și banii necesari, acestea rămân în continuare goale. De ce? Pentru că salariile sunt mici, sau cel puțin atunci așa erau, iar responsabilitățile uriașe! Între timp au mai crescut. Indiferent, soluția este simplă: mai mulți bani. Pentru că n-am fi avut toate aceste probleme dacă Ministerul Culturii ar fi avut an de an un buget care să îi permită nu doar să supraviețuiască, ci să se gândească la viitor. Trebuie însă spus că este decizia managerului instituției pe cine angajează, nu a ministrului. Și încă ceva: blocările de posturi nu pot fi aplicate instituțiilor funcționărești și celor de cultură deopotrivă. Instituțiile de cultură ar fi trebuit exceptate de la asemenea reguli. Important ar

fi să putem să plătim decent munca specialiștilor angajați în instituțiile de cultură. Specialiștii sunt tot mai puțini și mai greu de găsit.

• Cunosceți din surse bine documentate că, la ora când erati ministru, aveți o mare grijă când semnati documente legate de proiecte europene, pe bani multi. Iar, în parte înclin a vă da dreptate. Dacă ați face un exercitiu de curaj, care dintre proiectele din mandatul dvs credeți că nu au prins contur? Si dacă există vreunul anume, la care ați face referire prima dată?

Să știți că eram precaut în a semna orice document, nu doar cele referitoare la proiecte finanțate din fonduri europene, și asta pentru că mi s-a întâmplat să mă trezesc cu fel și fel de documente prin care se încerca să se acopere diverse lucruri cu semnătura mea. Am semnat însă foarte multe contracte, contracte de finanțare pentru fonduri norvegiene, pentru ONG-uri, de pildă și multe altele. În ceea ce privește fondurile europene, în cadrul Ministerului Culturii toate acestea sunt gestionate de Unitatea de Management a Proiectului. Am avut de gestionat fonduri externe, împrumuturi de la Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei. Un proiect care trebuia să primească o astfel de finanțare a fost modernizarea Sălii Palatului. Ajunsesse într-un stadiu destul de avansat chiar și după plecarea mea de la minister, Sala fusese transferată de la RA-APPS la Ministerul Culturii, lucrurile păreau să se îndrepte în direcția bună, după care nu s-a mai întâmplat nimic și astfel s-a întors la RA-APPS și am pierdut și finanțarea. Iar anul acesta va avea loc o nouă ediție a Festivalului Enescu în cadrul căreia vom vorbi din nou despre necesitatea construirii unei săli de concerte în București, și vom auzi aceleași promisiuni. Suntem deja prizonierii unei complexități pe care cu greu o mai putem gestiona, și asta doar dacă ne pasă. Dar nepăsarea devine copleșitoare!

• Pentru final, special am lăsat o întrebare, să-i spunem: “cu dus și întors”! Dar care pleacă, de la realitatea imediată. Această întrebare ar fi: Cultura românească, de azi, mai poate spera la o “independență”, sau trebuie să se mulțumească tot cu statutul de “cenușăreasă”?

Dacă prin independență vă referiți la auto-finanțare, atunci nu. Încă nu avem o piață care să permită culturii să supraviețuiască fără sprijin de la stat și probabil nici nu vom avea pentru foarte mulți ani de acum înainte. Noi oricum suntem mult sub media europeană în ceea ce privește finanțarea culturii și implicarea oamenilor în acest sector, care poate fi unul extrem de lucrativ din punct de vedere economic. Cred însă că am ajuns la momentul în care ar trebui să dăm un imbold mai puternic consumului cultural, pentru că până acum ne-am concentrat asupra creației. Dar degeaba crezi dacă n-ai un public care să consume. Iar asta înseamnă politici publice atât în ceea ce privește formarea, educația noilor generații, cât și, de ce nu, sprijin financiar sau alte facilități. Abia când vom realiza că, gestionată corect, cultura ne poate aduce bani, abia atunci aceasta va scăpa de statutul de “Cenușăreasă”. Prin programul de guvernare pe care l-am elaborat, mă refer la capitolul Cultură, am inclus obligativitatea ca bugetul Ministerului Culturii să crească în fiecare an cu 50 la sută. De asemenea, prin Ordonanța de Urgență pe care am promovat-o în 2015, am salvat Administrația Fondului Cultural Național. Bani care vin lunar de la Loterie către AFCN susțin proiectele operatorilor culturali independenți.

Ariciuc Corvin Bogdan

0%

User Rating: Be the first one !